

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007

ze dne 11. července 2007,

kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a článek 67 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Společenství si stanovilo za cíl zachovávat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob. Pro postupné vytváření tohoto prostoru přijímá Společenství mimo jiné opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, která jsou nutná k řádnému fungování vnitřního trhu.

(2) Podle čl. 65 písm. c) Smlouvy mají taková opatření zahrnovat odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávních řízení, popřípadě podporou slučitelnosti úprav občanskoprávních řízení v členských státech.

(3) V tomto ohledu již Společenství přijalo mezi jinými opatřeními i nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [3], nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [4], rozhodnutí Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci [5], nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky [6], a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu [7].

(4) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 vyzvala Radu a Komisi, aby stanovily společná procesní pravidla pro zjednodušené a urychlené řešení přeshraničních soudních sporů týkajících se drobných spotřebitelských a obchodních nároků.

(5) Dne 30. listopadu 2000 přijala Rada společný program Komise a Rady o opatřeních k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [8]. Program se týká zjednodušení a urychlení řešení přeshraničních soudních sporů týkajících se drobných nároků. Toto bylo převzato Haagským programem [9] přijatým Evropskou radou dne 5. listopadu 2004, který vyzývá k další aktivní práci na drobných nárocích.

(6) Dne 20. prosince 2002 přijala Komise zelenou knihu o řízení o evropském platebním rozkazu a opatřeních ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných

pohledávek. Na základě zelené knihy proběhly konzultace o opatřeních ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných nároků.

(7) Mnoho členských států zavedlo zjednodušené občanskoprávní řízení pro drobné nároky, neboť náklady, časová náročnost a další obtíže související se soudním řízením nejsou vždy úměrné hodnotě nároku. V přeshraničních případech jsou překážky rychlého vydání rozhodnutí s nízkými náklady ještě zvýrazněny. Je tedy nezbytné zavést evropské řízení o drobných nárocích. Cílem tohoto řízení by měl být zjednodušený přístup ke spravedlnosti. Narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, které je důsledkem nerovnováhy ve fungování procesních prostředků, které mají věřitelé v různých členských státech k dispozici, vede k potřebě takové právní úpravy Společenství, která věřitelům i dlužníkům zaručí v celé Evropské unii rovné podmínky. Při rozhodování o nákladech projednávání žaloby v rámci evropského řízení o drobných nárocích by měly být zohledněny zásady jednoduchosti, rychlosti a přiměřenosti. Jednotlivé položky těchto nákladů by se vhodným způsobem měly zveřejnit a způsob rozhodování o nich by měl být průhledný.

(8) Evropské řízení o drobných nárocích by mělo zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně, a to tím, že vedle možností existujících v rámci práva členských států, jež zůstanou nedotčeny, nabídne další volitelný nástroj. Toto nařízení by mělo rovněž zjednodušit uznání a výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě.

(9) Toto nařízení podporuje základní práva a zohledňuje zejména zásady, které uznává Listina základních práv Evropské unie. Soud by měl ctít právo na spravedlivý proces a rovněž zásadu sporného řízení, zejména rozhoduje-li o nezbytnosti ústního jednání a o způsobu a rozsahu potřebného dokazování.

(10) V zájmu zjednodušení výpočtu hodnoty nároku by neměly být brány v úvahu žádné úroky, náklady ani výlohy. Tím by neměla být dotčena ani pravomoc soudu tyto ve svém rozhodnutí přiznat, ani vnitrostátní pravidla pro výpočet výše úroku.

(11) Pro usnadnění zahájení evropského řízení o drobných nárocích by měl žalobce podat návrh vyplněním vzorového žalobního formuláře a jeho podáním u soudu. Žalobní formulář by měl být podáván pouze u příslušného soudu.

(12) Žalobní formulář by měl být případně doplněn o příslušné podpůrné doklady. To však žalobci nebrání v tom, aby v průběhu řízení případně předložil další důkazy. Stejná zásada by měla platit i pro odpověď žalovaného.

(13) Význam pojmů "zjevně neopodstatněný" v souvislosti s odmítnutím nároku a "nepřípustný" v souvislosti s odmítnutím žaloby by se měl posuzovat v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

(14) Evropské řízení o drobných nárocích by mělo být písemným řízením, ledaže soud pokládá nařízení ústního jednání za nutné nebo o jeho nařízení požádá některá ze stran. Soud může takovou žádost zamítnout. Takové zamítnutí nesmí být samostatně napadnutelné.

(15) Zastoupení stran advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva by nemělo být povinné.

(16) Ve smyslu čl. 6 odst. 3 nařízení (ES) č. 44/2001 by se měl pojem "vzájemný nárok" či "vzájemná žaloba" vykládat jako týkající se stejné smlouvy či stejné skutečnosti jako původní nárok. Pro vzájemné nároky by se měly použít obdobně články 2 a 4 a čl. 5 odst. 3, 4 a 5.

(17) V případech, kdy žalovaný uplatní během řízení právo na započtení, by se takový nárok neměl považovat za vzájemný nárok ve smyslu tohoto nařízení. Žalovaný by tedy za účelem uplatnění tohoto práva neměl mít povinnost použít vzorový formulář A uvedený v příloze I.

(18) Pro účely článku 6 je přijímajícím členským státem ten členský stát, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán. Za účelem snížení nákladů a časové náročnosti by se měly písemnosti doručovat stranám přednostně poštou s potvrzením o přijetí s uvedením data přijetí.

(19) Strana může odmítnout přijmout dokument v okamžiku doručení nebo jej vrátit do jednoho týdne, pokud není vyhotoven v úředním jazyku členského státu určení (nebo má-li dotyčný členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce či jednom z úředních jazyků místa, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán) či v jazyku, kterému adresát rozumí, nebo pokud k němu není překlad do takového jazyka přiložen.

(20) Členské státy by měly v souvislosti s ústním jednáním a dokazováním podporovat používání moderních komunikačních technologií, jestliže to umožňují vnitrostátní právní předpisy členského státu, v němž se soud nachází. Soud by měl používat nejjednodušší a nejméně nákladné způsoby dokazování.

(21) Praktická pomoc, která má být stranám poskytnuta, by měla zahrnovat technické informace týkající se dostupnosti a vyplňování formulářů.

(22) V souladu s vnitrostátními právními předpisy mohou informace o procesních otázkách podávat rovněž zaměstnanci soudu.

(23) Jelikož cílem tohoto nařízení je zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech, měl by soud jednat co nejdříve i v případech, kdy toto nařízení nestanoví pro určitou fázi řízení žádnou lhůtu.

(24) Pro účely výpočtu lhůt podle tohoto nařízení by se mělo použít nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny [10].

(25) S cílem urychlit vymáhání drobných nároků by mělo být rozhodnutí vykonatelné bez ohledu na jakýkoli možný opravný prostředek a aniž je to podmíněno složením jistoty, pokud toto nařízení nestanoví jinak.

(26) Jakýkoli odkaz na opravné prostředky v tomto nařízení by měl zahrnovat veškeré opravné prostředky, které jsou dostupné podle vnitrostátního práva.

(27) Soud musí být obsazen osobou oprávněnou k výkonu funkce soudce podle vnitrostátního práva.

(28) Při každém stanovení lhůty soudem by dotčená strana měla být informována o důsledcích jejího zmeškání.

(29) Strana, která neměla úspěch ve věci, by měla nést náklady řízení. O nákladech řízení by mělo být rozhodováno podle vnitrostátního práva. V zájmu jednoduchosti a hospodárnosti by měl soud nařídit, že strana, které neměla úspěch ve věci, musí nahradit pouze náklady řízení, včetně například veškerých nákladů vzniklých v důsledku toho, že druhá strana byla zastupována advokátem nebo jiným odborníkem z oboru práva, nebo veškerých nákladů na doručení nebo překlad písemností, které jsou přiměřené ve vztahu k hodnotě nároku nebo které byly nezbytné.

(30) Pro usnadnění uznání a výkonu by mělo být rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě uznáno a vykonáno v jiném členském státě, aniž je nutné prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.

(31) Měly by být stanoveny minimální normy pro přezkum rozhodnutí v situacích, kdy žalovaný nemohl nárok popřít.

(32) V zájmu jednoduchosti a hospodárnosti nemusí mít strana, která výkon požaduje, v členském státě výkonu pověřeného zástupce ani poštovní adresu, kromě orgánů příslušných pro vykonávací řízení v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu.

(33) Kapitola III tohoto nařízení by se měla použít také na rozhodnutí o nákladech a výdajích vydané soudními úředníky na základě rozhodnutí vydaného v rámci řízení stanoveného tímto nařízením.

(34) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [11].

(35) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí opatření nezbytných k aktualizaci nebo technickým změnám formulářů uvedených v přílohách. Jelikož uvedená opatření mají obecný význam a jejich účelem je změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení nebo doplnit toto nařízení o nové jiné než podstatné prvky, měla by být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(36) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zavedení řízení ke zjednodušení a urychlení řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a ke snížení nákladů na ně, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.

(37) V souladu s článkem 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.

(38) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko přijímání tohoto nařízení neúčastní, a proto pro ně není závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Předmět

Toto nařízení zavádí evropské řízení o drobných nárocích, jehož cílem je zjednodušit a urychlit řízení o sporech týkajících se drobných nároků v přeshraničních případech a snížit náklady na ně. Evropské řízení o drobných nárocích je stranám sporu k dispozici jako alternativa k řízení upravenému právními předpisy členských států.

Toto nařízení rovněž ruší mezitímní řízení nezbytná k tomu, aby rozhodnutí vydaná v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě mohla být uznána a vykonána v jiném členském státě.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na občanské a obchodní věci v přeshraničních případech, bez ohledu na povahu soudu, jestliže hodnota nároku bez navýšení o úroky, náklady a výlohy nepřesahuje v době doručení žalobního formuláře k příslušnému soudu částku 2000 EUR. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).

2. Toto nařízení se nevztahuje na věci týkající se:

- a) osobního stavu nebo způsobilosti fyzických osob k právům a právním úkonům;
- b) majetkových práv vyplývajících z manželských vztahů, vyživovací povinnosti, závětí a dědictví;
- c) úpadků a vyrovnání a podobných řízení;
- d) sociálního zabezpečení;
- e) rozhodčího řízení;
- f) pracovního práva;
- g) nájmu nemovitostí s výjimkou žalob týkajících se peněžitých nároků nebo
- h) porušení práv na ochranu soukromí a osobnostních práv, včetně pomluvy.

3. Pro účely tohoto nařízení se "členským státem" rozumějí členské státy s výjimkou Dánska.

Článek 3

Přeshraniční případy

1. Pro účely tohoto nařízení se přeshraničním případem rozumí případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byla podána žaloba.
2. Bydliště se určí podle článků 59 a 60 nařízení (ES) č. 44/2001.
3. Rozhodujícím okamžikem pro určení, zda se jedná o přeshraniční případ, je datum obdržení žalobního formuláře příslušným soudem.

KAPITOLA II

EVROPSKÉ ŘÍZENÍ O DROBNÝCH NÁROCÍCH

Článek 4

Zahájení řízení

1. Žalobce zahájí evropské řízení o drobných nárocích vyplněním vzorového formuláře A uvedeného v příloze I a jeho podáním přímo u příslušného soudu nebo zasláním poštou nebo pomocí jiných komunikačních prostředků, jako je fax nebo elektronická pošta, které přijímá členský stát, v němž se řízení zahajuje. Žalobní formulář obsahuje popis důkazních prostředků na podporu nároku a jsou k němu případně přiloženy příslušné podpůrné doklady.
2. Členské státy uvědomí Komisi o tom, které komunikační prostředky jsou pro ně přijatelné. Komise tyto informace zveřejní.
3. Nespadá-li nárok do oblasti působnosti tohoto nařízení, soud o tom vyrozumí žalobce. Pokud žalobce žalobu nevezme zpět, projedná ji soud podle procesního práva členského státu, v němž řízení probíhá.
4. Nejsou-li podle názoru soudu informace poskytnuté žalobcem přiměřené nebo dostatečně jasné nebo není-li žalobní formulář řádně vyplněn, umožní soud, pokud tento nárok není zjevně neopodstatněný nebo žaloba nepřipustná, žalobci tento formulář doplnit nebo opravit, popřípadě poskytnout doplňující informace nebo doklady nebo vzít žalobu zpět, a to ve lhůtě, kterou stanoví. Soud k tomu použije vzorový formulář B uvedený v příloze II.

Pokud je nárok zjevně neopodstatněný nebo žaloba nepřipustná nebo pokud žalobce nedoplní či neopraví žalobní formulář ve stanovené lhůtě, návrh se odmítne.

5. Členské státy zajistí, aby byl žalobní formulář k dispozici u všech soudů, u nichž může být zahájeno evropské řízení o drobných nárocích.

Článek 5

Průběh řízení

1. Evropské řízení o drobných nárocích je písemným řízením. Soud nařídí ústní jednání, pokud to pokládá za nutné nebo pokud o to některá ze stran požádá. Soud může takovou

žádost zamítnout, má-li za to, že vzhledem k okolnostem případu je možné zajistit spravedlivý průběh řízení zjevně i bez ústního jednání. Zamítnutí se písemně zdůvodní. Zamítnutí není samostatně napadnutelné.

2. Po obdržení řádně vyplněného žalobního formuláře vyplní soud část I vzorového odpovědního formuláře C uvedeného v příloze III.

Kopie žalobního formuláře a případných podpůrných dokladů se spolu s takto vyplněným odpovědním formulářem doručí žalovanému v souladu s článkem 13. Tyto písemnosti se odešlou do 14 dnů od obdržení řádně vyplněného žalobního formuláře.

3. Žalovaný odpoví do 30 dnů od doručení žalobního a odpovědního formuláře tak, že vyplní část II vzorového odpovědního formuláře C a zašle jej spolu s případnými příslušnými podpůrnými doklady zpět příslušnému soudu, popřípadě jakýmkoli jiným vhodným způsobem bez použití uvedeného odpovědního formuláře.

4. Do 14 dnů od obdržení odpovědi žalovaného zašle soud žalobci kopii tohoto vyjádření spolu s případnými příslušnými podpůrnými doklady.

5. Pokud žalovaný ve své odpovědi tvrdí, že hodnota nepeněžitého nároku překračuje částku stanovenou v čl. 2 odst. 1, rozhodne soud do 30 dnů od odeslání odpovědi žalobci, zda nárok spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení. Toto rozhodnutí není samostatně napadnutelné.

6. Jakákoliv vzájemná žaloba, která se předloží na vzorovém formuláři A, a případné příslušné podpůrné doklady se žalobci doručí v souladu s článkem 13. Tyto písemnosti se odešlou do 14 dní po jejich obdržení.

Žalobce na případnou vzájemnou žalobu odpoví do 30 dní od doručení.

7. Přesahuje-li vzájemný nárok částku stanovenou v čl. 2 odst. 1, neprojedná se žaloba a vzájemná žaloba v rámci evropského řízení o drobných nárocích, nýbrž podle procesního práva členského státu, v němž řízení probíhá.

Články 2 a 4 a odstavce 3, 4 a 5 tohoto článku se použijí obdobně i pro vzájemné nároky.

Článek 6

Jazyky

1. Žalobní formulář, odpověď, případná vzájemná žaloba, odpověď na takovou vzájemnou žalobu a popis příslušných podpůrných dokladů se předkládají v jazyce či v jednom z jazyků soudu.

2. Je-li soudu předložen další dokument v jiném jazyce, než ve kterém probíhá řízení, může soud požadovat překlad tohoto dokumentu, pouze je-li to nezbytné pro vydání rozhodnutí.

3. Odmítá-li strana přijetí dokumentu, protože tento dokument není vyhotoven:

a) v úředním jazyce přijímajícího členského státu, nebo je-li v daném členském státě více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, v němž má být provedeno doručení nebo kam má být dokument odeslán, nebo

b) v jazyce, kterému adresát rozumí,

vyrozumí soud o této skutečnosti druhou stranu s cílem, aby tato strana poskytla překlad dokumentu.

Článek 7

Ukončení řízení

1. Do 30 dnů od obdržení odpovědi žalovaného nebo žalobce ve lhůtě stanovené v čl. 5 odst. 3 nebo 6 vydá soud rozhodnutí nebo

a) si vyžádá od stran ve stanovené lhůtě nepřesahující 30 dnů další informace týkající se nároku;

b) provede dokazování podle článku 9 nebo

c) předvolá strany k ústnímu jednání, které se koná do 30 dnů od předvolání.

2. Soud vydá rozhodnutí buď do 30 dnů od ústního jednání nebo po obdržení všech informací nezbytných pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí se doručí stranám v souladu s článkem 13.

3. Neobdrží-li soud od příslušné strany odpověď ve lhůtě stanovené v čl. 5 odst. 3 nebo 6, vydá rozhodnutí o nároku nebo vzájemném nároku.

Článek 8

Ústní jednání

Soud může vést ústní jednání prostřednictvím videokonference nebo pomocí jiných komunikačních technologií, pokud jsou k dispozici nezbytné technické prostředky.

Článek 9

Dokazování

1. Soud určí způsob a rozsah dokazování, které je nezbytné pro vydání jeho rozhodnutí, v rámci platných pravidel přípustnosti důkazů. Soud může připustit dokazování prostřednictvím písemných výpovědí svědků, znalců nebo stran. Dále může připustit dokazování prostřednictvím videokonference nebo jiných komunikačních technologií, pokud jsou k dispozici nezbytné technické prostředky.

2. Soud může provést důkaz znaleckým posudkem nebo výpovědí svědků, pouze je-li to nutné pro vydání rozhodnutí. Soud přitom vezme v úvahu náklady.

3. Soud použije nejjednodušší a nejméně náročný způsob dokazování.

Článek 10

Zastupování stran

Zastoupení advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva není povinné.

Článek 11

Poskytování pomoci stranám

Členské státy zajistí, aby se stranám při vyplňování formulářů dostalo praktické pomoci.

Článek 12

Úloha soudu

1. Soud stranám neukládá povinnost provést právní posouzení nároku.
2. Je-li to nezbytné, vyrozumí soud strany sporu o procesních otázkách.
3. Je-li to vhodné, snaží se soud o dosažení smíru mezi stranami.

Článek 13

Doručování písemností

1. Písemnosti se doručují poštou s potvrzením o přijetí s uvedením data přijetí.
2. Pokud není možné provést doručení v souladu s odstavcem 1, lze je provést jedním ze způsobů uvedených v člancích 13 a 14 nařízení (ES) č. 805/2004.

Článek 14

Lhůty

1. Pokud soud stanoví lhůtu, musí být dotčená strana informována o důsledcích jejího zmeškání.
2. Vyžaduje-li to ochrana práv stran, může soud za výjimečných okolností prodloužit lhůty stanovené v čl. 4 odst. 4, čl. 5 odst. 3 a 6 a čl. 7 odst. 1.
3. Pokud soud za výjimečných okolností nemůže dodržet lhůty stanovené v čl. 5 odst. 2 až 6 a v článku 7, přijme opatření vyžadovaná těmito ustanoveními co nejdříve.

Článek 15

Vykonatelnost rozhodnutí

1. Rozhodnutí je vykonatelné bez ohledu na jakýkoli možný opravný prostředek. Složení jistoty se nevyžaduje.

2. Článek 23 se použije rovněž v případě, kdy má být rozhodnutí vykonáno v tom členském státě, ve kterém bylo vydáno.

Článek 16

Náklady

Náklady řízení nese strana, která neměla úspěch ve věci. Soud však straně, která měla úspěch ve věci, nepřizná náhradu nákladů v rozsahu, v němž nebyly nutně vynaložené nebo nebyly přiměřené ve vztahu k nároku.

Článek 17

Opravné prostředky

1. Členské státy informují Komisi o tom, zda jejich procesní právo připouští proti rozhodnutí vydanému v rámci evropského řízení o drobných nárocích opravné prostředky, a o lhůtě, v níž musí být tyto opravné prostředky uplatněny. Komise tuto informaci zveřejní.

2. Článek 16 se použije pro jakýkoli opravný prostředek.

Článek 18

Minimální normy pro přezkum rozhodnutí

1. Žalovaný má právo požádat o přezkum rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích u příslušného soudu členského státu, v němž bylo rozhodnutí vydáno, jestliže:

a) i) žalobní formulář nebo předvolání k ústnímu jednání byly doručeny způsobem bez dokladu o přijetí žalovaným osobně podle článku 14 nařízení (ES) č. 805/2004 a

ii) doručení nebylo uskutečněno dostatečně včas, aby mohl připravit svou obhajobu, a to bez jakéhokoli zavinění z jeho strany,

nebo

b) žalovaný nemohl popřít nárok z důvodu vyšší moci nebo mimořádných okolností, které nezavinil,

pokud v obou případech jedná neprodleně.

2. Odmítne-li soud přezkum s odůvodněním, že není splněn žádný z důvodů uvedených v odstavci 1, zůstává rozhodnutí v platnosti.

Pokud soud rozhodne, že přezkum je oprávněný na základě některého z důvodů uvedených v odstavci 1, je rozhodnutí vydané v evropském řízení o drobných nárocích od počátku neplatné.

Článek 19

Použitelné procesní právo

Nestanoví-li toto nařízení jinak, řídí se evropské řízení o drobných nárocích procesním právem členského státu, v němž řízení probíhá.

KAPITOLA III

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ V JINÉM ČLENSKÉM STÁTĚ

Článek 20

Uznání a výkon rozhodnutí

1. Rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jednom členském státě se uzná a vykoná v jiném členském státě, aniž je nutné prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti napadnout jeho uznání.
2. Soud vyhotoví na žádost některé ze stran osvědčení o rozhodnutí vydaném v rámci evropského řízení o drobných nárocích na vzorovém formuláři D uvedeném v příloze IV, a to bez dalších nákladů.

Článek 21

Vykonávací řízení

1. Aniž jsou dotčena ustanovení této kapitoly, řídí se vykonávací řízení právem členského státu výkonu.

Rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích se vykonává za stejných podmínek jako rozhodnutí vydané v členském státě výkonu.

2. Strana, která žádá o výkon rozhodnutí, předloží:

- a) kopii rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a
- b) kopii osvědčení uvedeného v čl. 20 odst. 2 a v případě potřeby jeho překlad do úředního jazyka členského státu výkonu, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků soudního řízení v místě, kde se o výkon usiluje, v souladu s právními předpisy tohoto členského státu, anebo do jiného jazyka, který členský stát výkonu označil za přijatelný. Každý členský stát může označit úřední jazyk či jazyky orgánů Evropské unie, které nejsou jeho úředními jazyky a které jsou pro něj v případě evropského řízení o drobných nárocích přijatelné. Překlad obsahu formuláře D musí být vyhotoven osobou k tomu oprávněnou v jednom z členských států.

3. Od strany, která žádá o výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě, se nesmí požadovat, aby měla:

- a) pověřeného zástupce nebo
- b) poštovní adresu

v členském státě výkonu, kromě orgánů příslušných pro vykonávací řízení.

4. Od strany, která v jednom členském státě žádá o výkon rozhodnutí vydaného v rámci evropského řízení o drobných nárocích v jiném členském státě, se nesmí z důvodu, že je cizím státním příslušníkem nebo že nemá bydliště ani nepobývá v členském státě výkonu, požadovat složení jistoty, kauce či vkladu, ať už je jejich označení jakékoli.

Článek 22

Zamítnutí výkonu

1. Výkon je na návrh osoby, proti níž je požadován, příslušným soudem v členském státě výkonu zamítnut, jestliže je rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích neslučitelné s dřívějším rozhodnutím vydaným v kterémkoli členském státě nebo ve třetí zemi, pokud:

- a) se dřívější rozhodnutí týkalo téže věci mezi stejnými stranami;
- b) dřívější rozhodnutí bylo vydáno v členském státě výkonu nebo splňuje podmínky nezbytné pro jeho uznání v členském státě výkonu a
- c) proti neslučitelnosti nebyla a nemohla být vznesena námitka při soudním řízení v členském státě, v němž bylo rozhodnutí v rámci evropského řízení o drobných nárocích vydáno.

2. V žádném případě nesmí být v členském státě výkonu rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích přezkoumáváno ve věci samé.

Článek 23

Zastavení nebo omezení výkonu

Pokud strana napadla rozhodnutí vydané v rámci evropského řízení o drobných nárocích nebo trvá možnost takového napadení či pokud strana žádá o přezkum ve smyslu článku 18, může příslušný soud nebo orgán v členském státě výkonu na návrh strany, proti níž je výkon požadován:

- a) omezit vykonávací řízení na ochranná opatření;
- b) podmínit výkon složením jistoty, kterou sám určí, nebo
- c) za výjimečných okolností vykonávací řízení zastavit.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 24

Informace

Členské státy spolupracují, aby poskytly veřejnosti a odborným kruhům informace o evropském řízení o drobných nárocích, včetně informací o nákladech, a to zejména prostřednictvím Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci zřízené rozhodnutím 2001/470/ES.

Článek 25

Informace týkající se soudní příslušnosti, komunikačních prostředků a opravných prostředků

1. Do 1. ledna 2008 členské státy oznámí Komisi:

- a) soudy, které jsou příslušné vydávat rozhodnutí v rámci evropského řízení o drobných nárocích;
- b) komunikační prostředky přijatelné pro účely evropského řízení o drobných nárocích, které jsou soudům podle čl. 4 odst. 1 k dispozici;
- c) zda jejich procesní právo připouští opravné prostředky podle článku 17 a u kterého soudu mohou být podány;
- d) jazyky přijatelné podle čl. 21 odst. 2 písm. b) a
- e) orgány příslušné pro výkon a orgány příslušné pro účely článku 23.

Členské státy oznámí Komisi jakékoli další změny těchto informací.

2. Komise zveřejní informace oznámené podle odstavce 1 v Úředním věstníku Evropské unie i jinými vhodnými prostředky.

Článek 26

Prováděcí opatření

Opatření určená ke změně jiných než podstatných prvků tohoto nařízení, včetně jeho doplnění, týkající se aktualizací nebo technických úprav formulářů v přílohách se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 27 odst. 2.

Článek 27

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 28

Přezkum

Do 1. ledna 2014 Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru podrobnou zprávu přezkoumávající fungování evropského řízení o drobných nárocích, včetně omezení hodnoty nároku uvedeného v čl. 2 odst. 1. Zpráva bude obsahovat hodnocení fungování tohoto řízení i rozšířené hodnocení jeho dopadu pro každý členský stát.

Za tímto účelem a aby bylo zajištěno, že jsou řádně zohledněny osvědčené postupy v Evropské unii a že odrážejí zásady zlepšování právní úpravy, poskytnou členské státy Komisi informace týkající se přeshraničního fungování evropského řízení o drobných nárocích. Tyto informace zahrnou soudní poplatky, délku trvání řízení, účinnost, snadnost používání a vnitřní řízení o drobných nárocích v členských státech.

Zpráva Komise bude případně doplněna o návrhy změn.

Článek 29

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Použije se ode dne 1. ledna 2009, s výjimkou článku 25, který se použije ode dne 1. ledna 2008.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

Ve Štrasburku dne 11. července 2007.

Za Evropský parlament

předseda

H.-G. Pöttering

Za Radu

předseda

M. Lobo Antunes

[1] Úř. věst. C 88, 11.4.2006, s. 61.

[2] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 14. prosince 2006 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2007.

[3] Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 37.

[4] Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení ve znění nařízení (ES) č. 1791/2006 (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1).

[5] Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.

[6] Úř. věst. L 143, 30.4.2004, s. 15. Nařízení ve znění nařízení Komise (ES) č. 1869/2005 (Úř. věst. L 300, 17.11.2005, s. 6).

[7] Úř. věst. L 399, 30.12.2006, s. 1.

[8] Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 1.

[9] Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

[10] Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1.

[11] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).